

„Edinost“

Izhaja dvakrat na dan, razen nedelj in praznikov, zjutraj in zvečer ob 7. uri. O ponedeljkih in po praznikih izhaja ob 9. uri zjutraj.

Naročnina znaša:

Obe izdani na leto . . . . . gld. 21.—
Za samo večerno izdanje . . . . . 12.—
Za pol leta, četrt leta in na mesec razmerno.

Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Na drobno se prodajajo v Trstu zjutranje številke po 3 nvč. večerne številke po 4 nvč.; ponedeljske popoldanske številke po 2 nvč. Izven Trsta po 1 nvč. več.

EDINOST

(Večerno izdanje.)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO.

Telefon št. 870.

4 nvč.

V edinosti je moč!

Oglasi

se računajo po vrstah v petitu. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema uredništvo. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravništvo, odpravništvo in sprejemanje tiskarstev v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadstr.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik.

Lastnik konsorcij lista „Edinosti“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinost“ v Trstu.

Brzjavna in telefonična poročila.

(Novejše vesti.)

Dunaj 3. (Zbornica poslancev.) V svojem daljšem govoru je rekel finančni minister dr. Kaizl, da ni res, da bi bilo vladi posvetovanje nagodbe parlamentarnim potom neprijetno, in da hoče vlada kakor hitro mogoče dovršiti nagodbo s § 14. Oni, ki tako govorijo, se sklicujejo na komunike v »Wiener Ztg.« od dne 30. avg., v katerem je izjavila vlada, da apelira še enkrat na zbornico, da pa je ob enem poskrbela za slučaj, ako bi se nagodba v kratkem ne rešila parlamentarnim potom. Vlada je morala skrbeti za to, da se pomirijo mnogobrojni krogi producentov, ki so odvisni vso svojo ekzistenco od tega, ali se izvrši nagodba ali ne. Govornik je zavračal očitanja, da vlada ne podpira dovolj industrije; a na izvajanja dr. Verkauffa je rekel, da se na državnih podjetjih baš sedaj mnogo stori za delavce. Fin. minister je označil više obdačenje z neposrednimi davki kakor punktum saliens, okolo katerega se vrti ves odpor proti sedanjim nagodbam. Trditev, da bi bilo moči doseči ugodno nagodbo z energičnim postopanjem napram Ogrom, je neresnična. O tem se pozablja, da je Ogerska samostojna država, kjer se mora vlada, da dožede nagodbo, boriti z enakimi težavami v parlamentu. Mi smo stareja industrijalna država, med tem ko je Ogerska mlada napredujoča dežela. Mi razpečavamo na Ogersko naše industrijske izdelke, Ogerska pa pri nas svoje zemeljske pridelke, Govornik se je dotaknil bančnega vprašanja, osobito pa kvotnega vprašanja. Važnejše nego kvotno vprašanje je carinska in trgovinska zveza. Kvotno vprašanje je stvar kvotne delegacije. Dasi ravno stoji vlada pri tem v drugi vrsti, vendar se drži načela, da je treba avstrijski del

kvote primerno znižati in to načelo je izraženo v utemeljevalnem poročilu. Na to pa je govoril minister o črnih zvezi, za tem o uravnanju valute in bančnega vprašanja, rekapituliral položnje valutnega vprašanja in rekel: Sedaj je izplačati dvanajst milijonov državnih bankoveev in sedemnajst milijonov hipotekarnih nakaznic. Z zakonskim načrtom, tičočim se nagodbe, bi se spravili vsi državni bankovei iz prometa, a k temu je potrebnih 784 milijonov goldinarjev, da bi bilo mogoče nadomestiti desetgoldinarske bankovee s kovanim denarjem. Na ta način bi bilo moči napraviti avstrijsko valuto kovinski. Govornik je omenil, da se niso pokazale posledice, katerih se je bilo bati po uravnavi valute. Vlada si šteje v nalogo, da nadaljuje uravnavo valutnega vprašanja v zmislu dogovora iz l. 1892 in 1897. Minister je zaključil svoj govor: Nagodba ni samo vprašanje totranskih dežel, ampak vprašanje avstro-ogerske velvlasti.

Ako bi prišla gospodarska jednota v nevarnost vsled odbitja nagodbe, tedaj bi ne bilo prizadeto samo zastopstvo na zunaj, prizadeta bi bila tudi ukupna armada. (Živahno pritrdjevanje in ploskanje na desnici, smeh in eljen-klic na levi.)

Dunaj 3. Ljudski shod, katerega se je udeležilo okoli 3000 oseb in na katerem je govoril poslanec Schrammel, je bil razpusčen vsled ostrih napadov na vlado. Na to je nastal velik hrup; a zgodilo se ni ničesar.

Dunaj 3. Členom kvotne deputacije v državnem zboru se je naznanilo, da utegne biti ukupna posvetovalna seja z ogersko kvotno deputacijo 8. dne t. m. v Budimpešti.

Stuttgart 3. S ocialno-demokratični strankarski shod se je otvoril danes z daljšim nagovorom državnega poslanca Liebknehta.

PODLISTEK.

45

Čuvaj se senjske roke!

Zgodovinska povest.

Spisal A. Senoa. Poslovenil F. S. Cvetkov.

»Prišel sem,« je rekel kapitan, »da Vam rečem: z Bogom! Čez jedno uro pojdem v Gradeo pred nadvojvodo, da mu naznam, kar se je tu zgodilo. Vidite! na prsih mi je uvezen četrti križ — Vaš oče! Čuvaj Vas Bog in moj prijatelj Jurij!«

XIII.

V prostrani sobi graškega nadvojvodskega dvora je sedela pri oknu postarana, osivela gospa, v široki obleki iz črnega baržuna, pod črnim zagrinjalom; vrhu visokega in jakoga čela jej je bliščal dijamant iz dragocenega kamena. Položivši roke v krilo, gledala je gospa jasnimi modrimi očesoma dva človeka, ki sta pokorno stala pred njo. Jeden od njiju je bil vojak — kapitan Barbo, a drugi redovnik — Cipriano Guidi.

»Kapitan!« je rekla nadvojvodinja, mati nadvojvode Ferdinanda, »Vaše besede so mi presunile sree. Tudi jaz sem mati, tudi jaz razumem, da je morala poginoti Vaša sirota mati, tudi jaz mislim, da v Rabati ni sree, ni poštenja, ako je res, kar ste mi povedali tu.«

»Pri mojem krstu, pri mojih ranah, ki sem jih vdobil za slavno cesarsko hišo, vse je živa resnica, prejasna gospa!« je rekel vojak.

»No,« je pristavila nadvojvodinja, »po čem sodite, da je Rabata, pogubivši Posedariča, krivo naredil, da ni on na našo korist ukrotil Uskokov, Vaša tožba se tiče Vas, no senjski posli so javni, spadajo v politiko, o kateri jaz, žena, malo razumem, ali je mogel Rabata prav narediti?«

»Oprostite mi, prejasna gospa! ker govorim smelo pred Vašim svetlim obličjem.«

»Govorite, govorite,« je odvrnila nadvojvodinja, »zapovedujem Vam celo, da govorite resnico!«

»Jaz mislim, prejasna gospa, da človek nezvest v privatnem življenju, lahko prelomi dano besedo tudi v javnih poslih, ker se poštenje ne da ločiti v javno in privatno.«

»Res je,« je odvrnila žena, »govorite dalje!«

»Rabata je izdajalec svetle krone, nagel človek, krvolok, ali zopet slaboten in kukavica; Rabata je zadolžen in pravi zapravljivec.«

»Ali vi ste govorili o izdaji?«

»Bodite milostni, prejasna gospa, prečitajte ta-le pisma, kar jih je oni veljavni duhovnik vdobil od poročnika generala Rabate. Nekatera so iz roke škofa Dominisa, druga od beneškega generala Paskvaliga, a pisana Rabati.«

»Dajte jih sem!« je rekla nadvojvodinja in začela čitati pisma, ki jih jej je bil predal kapitan.

Med čitanjem je nadvojvodinja prebledela za trenotek. Ko jih je prečitala, skočila je na noge.

»Strahota!« je zavpila, »resnico ste govorili. Pa tem ljudem je moj sin še tako naklonjen. To

Pariz 3. »Agencee Havas« poroča: Generalni prokurator predloži svoj pismeni predlog, tičoč se revizije procesa Dreyfusa, najdalje v sredo.

Brigajmo se za domači narodopis!

(Rojakom v prevdarek napisal M. P. Podkrajec.)

Svetu pokažite lik domače navade in misli!

Ivan Vesel-Koseski.

Preko pol stoletja je že prošlo, kar je zaklical te krasne besede Slovencev rodoljubni pevec Koseski, zaklical v onih navdušenih časih našega duševnega preporoda. In če se vprašamo, kakov uspeh je imel oni divni klic buditelja našega? Ako hočemo biti pravični, priznati moramo, da se te besede niso tako uvaževale od strani Slovencev, kakor bi bilo želeli; da, če bi jih zapel ta slavni pesnik danes, zadel bi žnjimi uprav tako živo potrebo v našem narodu, kakor jo je zadel pred petdesetimi leti. Pesnik je pozivljal domačine svoje, naj brez strahu nastopajo pred svetom kakor Slovenci, naj jim bo v ponos »biti slovenske krvi«, naj se krepko postavijo za pravice slovenskega jezika, za pravice misli slovenske. Pač so se malo predramili Slovenci in njih voditelji so zahtevali l. 1848. »zedinjeno Slovenijo«, zahtevali vseučilišče v Ljubljani. Toda po l. osemindesetdesetem so zginile te zahteve, te upravičene in tako kruto nujne zahteve s površja in trebalo je celega pol stoletja, da so se dvignili vodje našega naroda, da so prišli iz kota, popustili nekoliko tisto proketo svojo mladenost, tisto neusmiljeno pohlevnost slovensko in iz nova zahtevali to, kar je bil zaželel narod naš pred pol stoletjem. Pa storili niso tega iz lastnega nagiba! Priti je moral tuje z svojim nasiljem, pregnati slovenske akademike z nemških vseučilišč,

je prava peklerska mreža, po kateri je imelo cesarstvo izgubiti Primorje. Ta Dominis, ta sveti Dominis! Moj Bog! Moj Bog!

»Uvidevate-li, prejasna gospa, da je pogubila kneza Posedariča ista roka, ki je hotela ugrabiti prejasnemu domu jadransko morje?«

»Dà, dà, kapitan, uvidevam in zgražam se nad ljudsko zlobo.«

»Jedno milost, prejasna gospa,« je pokleknil kapitan pred nadvojvodinjo.

»Naj Vam bode, moj zvesti kapitan.«

Barbo je šel do vrat, odgrnil zaveso iz damaska in privel krasno, črnooko dekletce odeto v črnino. Deklica je pokleknila pred nadvojvodinjo in grenke solze so se jej ulivale na mlada prsa.

»Glejte, prejasna gospa, solze te nedolžne deklice govore jasneje, nego moje besede. Ta bedna siročica, ki kleči pred Vašim prejasnim licem, je kneginjica Klara Posedaričeva, katere pradedi so preivali reke krvi za sveto Jezusovo vero, kateri je sramotno obesil očeta, slavnega junaka, Giuseppe Rabata, kateri je žalost ubila babico za milim jedincem, kateri je izgnal zaročnika junaka in plemiča Jurija Daničiča iz Senja isti Rabata v Krajino, (kateri junak leži smrtno ranjen v borbi proti Turkom!) potem, ko je upognil ostale Uskoke!«

(Pride še).

zabraniti našemu jeziku veljavo na višem sodišču, in še-le tedaj se je izdal klic: dajte nam domače vsenčističe, ustanovite nam više sodišče v Ljubljani! Tako pohlevno, res kakor jagnjeta, so se veli Slovenci teh petdeset let in s tako majhno energijo branili prava jezika slovenskega, prava misli slovenske. Pa o tem ne mislim dalje govoriti. Obrniti hočem pozornost cenjenega čitatelja na drugo polje, na polje, kjer so se Slovenci vedli in se še vedejo prav tako brezbrizno, kakor v zahtevah svojih glede pravice slovenskega naroda.

Pevec Koseski je pel: svetu pokažite lik domače navađe. Misli je pač tu na slovenske šege, na slovensko nošo, na naše domače stavbe: sploh, ako bi bil Koseski govoril v današnjem smislu, rekel bi bil: rojaki, brigajte se in ne puščajte iz nemar domačega slovenskega narodopisa! Pokažite tudi po svojih šegah, po svojih stavbah in poslopjih, da niste opiece, ki posnemajo le tuje, temveč, da imate tudi na tem polju kaj domačega, kaj tacega, po čemer se razven govoriče svoje spoznavate kakor Slovenci in se ločite od Lahov, Nemcev in drugih tujcev. Toda žali bože! Tudi v tem oziru, tudi glede narodopisa našega smo bili in smo Slovenci prave kukavice, prave mile jere. Mi puščamo, da se nam izgublja tu drage naše slovenske svetinje in se pehamo za tujimi stvarmi, za inozemskimi izdelki. Da bi se naše razmere izboljšale tudi na narodopisnem polju, v ta namen so pisane te vrstice. Povdariti pa mislim izmej narodopisne tvarine dve stvari, ki se mi zdite jako važni in kateri ste v nas najbornije obdelani: namreč nošo našo in pa naše stavbarstvo.

Kruta osoda je zahitela v zadnjih tridesetih letih našo narodno nošo! Slovenci in Slovenke so zavrgli svoja krasna domača oblačila in se začeli vse vprek odevati se s tujo fabriško navlako. Pokazali so s tem, da jim še ni prešla iz mesa in krvi ona nesrečna slabost naših dedov, ki so se tako radi ozirali na inozemce in posnemali njih nošo in njih šege, zametovali pa svoje! Milo in inako se mi stori, ako se zamislim kakih petnajst let nazaj. Ako se je vršilo kje kako »žeganje« ali sploh kaka svečanost v naši gorski vasi, nastopala so dekleta v svojih lepih pečah, v dragocenih robeih, lepo vezanih »ošpetljih« ter krasnih pasovih. Opazil si pa tudi lep venec krepkih mož v jerhastih hlačah, ki so bile prekrasno opisane z rožami, v telovnikih z gosto vrsto srebrnih gumbov in svilnatimi robei pod vratovi! Sedaj je pa vse preč! Ob veljavo so one ljubke besede, ki jih je pel naš Vodnik o »zadovoljnem Kranjcu«:

»Imam oblačito
Domačega padvana,
Ženica pa krilo
Iz pravga mezlana:
Se sveti na lice
Ko prah moj skerlat.
Nje šapel, jeglice,
Nje modree je zlat.«

(Pride še.)

Politični pregled.

Državni zbor. V popolnito brzojavke o seji zbornice poslancev dne 3. okt. navajamo tu: Schönerejance Türk je menil pikro, da grof Thun more že sedaj računati z vso gotovostjo, da bodo nagodbene predloge vsprejete. Če bodo manjkali kakov Čeh ali Poljak, pa priskoči v vrzel kakov Nemeec. Govornik je strastno napadal tudi dra. Luegerja. Türk je zaključil svoj govor očitanjem na adresu Nemcev: Čehi so dosegli uspehov, ker so 10 let vztrajali v abstinenci, Nemei so pa vzdržali komaj dve leti. Potem, ko je govoril še posl. Kaiser, je zbornica — kakor že sporočeno — vsprejela Schwegljev predlog z 202 proti 33 glasom. Proti so glasovali nemška ljudska stranka, socijalni demokratje in Schönerejanci.

Pričelo je torej prvo čitanje. Do sedaj je pri-glašenih 54 proti-govornikov, »za« noben. Prvi je govoril socijalist Verkauf, ki je rekel, da o nagodbi treba razpravljati v zbornici, kajti k temu ni smeti molčati, da se hoče ljudstvu naprtiti zopet 50 milijonov novih bremen. To pogodbo treba odkloniti in nobena grožnja ne more odvrniti njegove stranke od sklepa: dobro pogodbo, ali pa nikake pogodbe!

Potem je govoril finančni minister Kaizl, kakor označeno v brzojavki. Mej govorom Kaizlovim je bilo viharno odobravanje na desnici. Istotako

ob zvršetku, Nemei pa so vsklikali: Eljen, z čemer so hoteli reči, da je minister govoril v prilog Ogram.

Za ministrom je govoril predsednik parlamentarne komisije desnice, vitez Jaworski, zagotovivši vlado, da jo bo večina podpirala. Za Jaworskim je govoril strastno Nemeec Lecher proti premijam za izvažanje sladkorja, češ, da se je s tem podarilo fabrikantom več milijonov. O ministru Kaizlu je rekel: mesto da bi on mazal grofa Thuna z demokratiškim oljem, pa grof Thun maže njega z aristokratiško pomado. Govornik je urgiral tudi odpravo časniškega kolka. Slednjič je rekel govornik, da uravnava plač uradnikom ni zasluga vlade, ampak cesarja.

Seja se je zaključila.

Katoliško-politično društvo za Čehe na Dunaju. Na Dunaju so osnovali katoliško-politično društvo za Čehe na Dunaju in Dolenje-Avstrijskem. Na prvem shodu v nedeljo so govorili tudi poslanci dr. Žitnik, Spinčić, Trumbić in dr. Stojan. Povdarjala se je zlasti solidarnost vseh Slovanov.

Preobrat? Ali se res bliža preobrat v naši notranji politiki? In sicer preobrat na bolje!! Ko smo včeraj popoldne dobili to veselo vest iz Ljubljane, nismo se mogli odločiti, da bi jo prijavili. In še le potem, ko so nam zatrdili opetovano na naša opetovana vprašanja, da se tako poroča z Dunaja od zaesljiive strani, in pa potem, ko so tudi večerni listi tržaški govorili v istem zmislu — če tudi manje konkretno — smo si upali povedati tudi mi, da-si z vso rezervo, da se je grof Thun odločil do koraka, katerega bi bil moral storiti že grof Badeni, v interesu države in v interesu narodov, a ga niti njegov drugi naslednik, grof Thun, še ni storil dosedaj: koraku namreč do jedino pravega in zdravega, resnično parlamentarnega razmerja med vlado in večino. No, danes potrjajo soglasno z Dunaja, Prage in Krakovega, torej iz krajev, kjer imajo zveze z večino parlamenta, da je grof Thun res prejel avtorizacijo od cesarja, da preosnuje svojo ministerstvo v strogo parlamentarno, to je, da se vlada proglasi za vlado večine, a večina potem za vladno večino. Poročila povdarjajo tudi, da se dotične spremembo izvrše v najbliži prihodnosti. »Slovenec« pa potrja našo vest, da je tudi posl. Povše v kombinaciji za ministerstvo poljedelstva. Ako se torej res izvrši ta obrat, ako se res neha tolikokrat obžalovana od-tujenost med vlado in večino, potem se je nadejati ozdravljenja razmer, ker zadobiti toliko vlada kolikor večina v to potrebne gibčnosti.

V prilog trgovini je ministerski predsednik kakor voditelj ministerstva za notrajne stvari izdal naredbo, ki se je razposlala vsem političnim deželnim oblastim. V tej naredbi se povdaja, da je treba pozorno skrbeti za nadaljni razvoj trgovine in v ta namen podpirati podjetnost kolikor največ mogoče. Jedna največjih nalog obrtnih oblasti je, da podpirajo ustanovljanje podjetij, ponujajočih priliko za delo in pa da ne zanemarjajo javnega interesa na povzdigi narodnega gospodarstva s tem, da se pristanski daje prednost domnevanim interesom javnega varstva in zdravstva. Ministerstvo za notranje stvari si pridržuje torej, ravnati se — v soglasju z ministerstvom za trgovino — po gotovih direktivah, ki bodo nekaka podlaga industrijalni politiki. Vlada prične praktično izvrševati ta namen že z odredbo, da morajo obrtna oblastva kolikor mogoče urno reševati prošnje za dovoljenje za zasnovanja na novo ali za razširjanja obratnih naprav. Težišča postopanja je iskati v enkratni razpravi. Voditelj komisije naj preskuša in pazi resnobo in vstrajnostjo na vse javne in zasebne interese, kakor to zahteva njegova dolžnost. V slučajih, ko se dvomi, da-li je predpisati lažje ali strožje pogoje, je treba vpoštevati, da-li ni morda mogoče odločiti v prilog podjetju, s pridržkom, da se eventualno pozneje odpravijo kvarljivosti.

V Srbiji se pripravlja menda zopet preobrat v notranji in vnanji politiki. Mladi kralj Aleksander, ki je bil zadnje čase popolnoma pod pogubnim vplivom svojega očeta, se hoče menda osvoboditi iz tega vpliva ter spraviti se z materjo kraljico Natalijo. Tega bi bilo želeli, kajti po taki napetosti, kakoršna vlada sedaj med dinastijo Obre-

novičev in malone vsem narodom — in to izključno le vsled zvez Milanovih z neslovanskimi in madjarofilskimi krogi — bila bi neizogibna grozna katastrofa prej ali slej.

Domače vesti.

Imendan cesarjev. Danes je god našega presvetlega cesarja. Po nesreči, ki je zadela našega vladarja, ne bo leto mesta za glasno veselje. Tem iskreneje mole danes narodi Vsevišnjega, da potolaži cesarja in mu podeli potrebne moči za vršenje velikih dolžnosti Njegovih. Boljega voščila ne morejo narodi leto pokloniti svojemu vladarju.

Zlata maša župnika Ivana Trevna. Sve-toivančani so proslavili svojega ljubljena na način, segajoči prav do srea. Lepše, pristrčneje ne more narod kazati svoje ljubezni in svoje hvaležnosti. Mi smo se radovali notri v dušo, opazujoči te slavnosti. Javiti pa moramo, da so Svetoivančani izrazili željo, da sporočilo o slavnostih prepustimo njim samim. — Dvojno pa hočemo konstatovati mi kar hitro.

Posvetna oblast je bila sijajno — nezastopana na tej redki savnosti. Značilno je tudi to, da tukajšnja vlada ni priporočila zatomašnika Trevna v nikako odlikovanje da-sije to storila glede obeh in jedino še živečih italijanskih vrstnikov tega slovenskega župnika. Atudi cerkveni oblasti se ni videlo potrebno, da bi se ni najmanjim vnanjim znakom odlikovanja spomnila moža, ki ima 50 let truda za seboj za Boga in cerkev. To je nečuvstvo, ker kričeče nasprotuje vsem dosedanjim običajem in ker — sosebnost radi tega — je po tržaških ulicah videti na-pol-mladeničev proteževane krvi — z rudečimi kolarji okoli vratu. Seveda seveda: saj je rekel že pokojni Pretis, da mi smo narod brez fraka. V priprostosti prihaja Slovenec na svet, v priprostosti naj tudi umira. Zanj tudi zasluge, nabrane v trdem delu celega polstoletja, ne dajejo naslova za kako odlikovanje. Tako mena menda tudi slavna cerkvena oblast.

Nismo napisali teh opazk radi tega, kakor da bi obžalovali jubilarja, ker so izvestni krogi — pozabili nanj, saj je prejemal te dni odlikovanja v obilici od — naroda!! Odlikovanja od strani tega, siromaka sicer, ali poštenjak že tehta toliko, da more popolnoma pokriti preziranje od gori imenovanih strani. Ali se ne kaže tudi v tem — zistem?!

Ijubljančani, zapomnite si to! Na napade »Lavoratora« in »Piccola«, češ, da ne podpira italijanskih delavcev, se opravičuje lastnik kamenoloma, N. Sorrentino, tudi nastopno: »Pred dlje časom so se mi v Ljubljani izročila neka dela s posebnim priporočilom, naj ta dela izvršim s tamošnjimi domačini. Jaz pa žrtvovavši svoje interese, sem dal ta dela izvrševati tu (v Trstu) in jih dajem še sedaj (seveda samo od italijanskih delavcev! Op. ured.), radi česar sem bil mnogokrat napadan v slovenskih novinah, ki so mi očitali, da na vse načine dajem prednost italijanskim delavcem.

Tako se opravičuje torej gosp. Sorrentino. V Ljubljani so se mu izročila dela, zahtevalo se je od njega, naj izvrši ta dela z domačimi delavci, a on se še hvali, da vylie tej zahtevi izvršuje ta dela v Trstu in da na ta način od slovenskega naklonja zaslužka italijanskim delavcem, odvezemši ga slovenskim iz-pred ust.

Gospod Sorrentino pravi torej, da se ne briga za želje onih, ki mu dajejo dela, kaj bi pa porekel potem, ako bi rekli ti drugi, da se ne brigajo za — Sorrentinove ponudbe?!

Čujte! Čujte! V Poreču, v tistem slavnem Poreču, kjer so nekdanj zasramovali, kamenjali naše poslance in jih gonili kakor divjo zver, v istem je bilo predvčerajšnjem zopet izgredov proti — **Italijanom!!** O teh izgredih poroča »Piccolo« — torej v tem slučaju nesumna priča — nastopno:

»Včeraj proti 10. uri se je zbralo na trgu Marafor kaceih petdeset poreških kmetov, ki so se, na dano znamenje, jeli ukupno premikati po »Veliki cesti«, prepevaje nekatere pesmi tržaške. Kar hkratu se je začel iz skupine vsklik: »Viva l' Austria«, kateremu so sledili vskliki: »Morte agli Italiani« (Smrt Italijanom!) in »Morte ai signori« (Smrt gospodi!).

Marki Jurij Polesini, da bi videl, kake vrste demonstranti so to, je šel pred kavarno. V tem

je došla tjakaj tudi ona skupina. Spoznavši nekatere, se je obrnil Polesini do njih, pozvavši jih, naj se vrnejo domov. Toda najsrđiteji med njimi so prisilili druge, da so ostali, izjavivši, da so priredili demonstracijo zato, ker so tako storili tudi v Trstu. (V tem hipu nam seveda ni mogoče soditi, v koliko da se je »Piccolo« odmaknil od resnice, ko hoče uveriti, da je bil vzrok demonstracijam toli smešen. Kmetje so najbrže povedali že kaj drugega. Op. ured.)

Občinska stražarja, ki sta hotela razpediti demonstrante, sta bila zlostavljana in napadana, dokler ni župan — ker se je bal hujega, kajti hrup je razburil vse prebivalstvo in bi bila mogla nastati nevarna reakcija — obvestil o dogodku okrajnega glavarja, dra. Lasciaca, kateri poslednji je pozval orožnike.

Demonstranti, ki so se pomnožili kolikor toliko, dosegi štrevilo 70, so, ne glede na to, nadaljevali demonstrativne vzklike. Orožniki so jih razpršili. Zaprli so takoj osem oseb, in drugih, zdi se, zaprejo danes. Skoro vsi demonstranti so bili v stanju, da je bilo sklepati, da so preveč pili. Sedaj je zopet mir.

Tako »Piccolo«. Ker pa je ta list imel tisoč vzrokov, da je opisal ves dogodek v kolikor le možno blagi luči — saj bi moralo biti to grozno za gospodo, ako bi izvedel svet, da jih niti laško ljudstvo ne mara! — si moramo že misliti, da so bile demonstracije precej resne nravi. Da, da, šolske takse in slične odredbe — to večno prizadevanje, da bi ljudstvo tiščali v telesnem tlačanstvu, v gospodarskem suženjstvu in v duševni temoti: to je pot, ki mora dovesti slednjič do reakcije.

In zopet »Rdeči prapore«, kje si, da nam pokažeš, kje je bil tu bestijalni narodni šovinizem Slovencev?! Ali pa morda že začenaš spoznavati nprav naših odnošajev in postanek srđitosti proti onim Italijanom, ki so zaščitniki tujcev! Gosp. grofu Thunu priporočamo tudi ta dogodek v resno premišljevanje.

Za božjo voljo, ne tako! Slovenski dež. poslanec na Koroškem, g. Grafenauer, je poslal v »Slovenski list« dopis, v katerem napada narodno stranko na Kranjskem. Na ta napad je odgovoril »Slovenski Narod« od minole sobote. — Nam ne pristojta, da bi se v tem prepiru postavljali na jedno ali drugo stran. Kar je zakuhal gospod Grafenauer, in kar je potem pomešal v loncu »Slov. Narod«, naj le sama posrebljeta — gospod Grafenauer in »Slov. Narod!«

Le zaključek notice v »Slov. Narodu« nas je kar osupnil. Zato, ker je g. Grafenauer morda zagrešil kako nerodnost — morda, pravimo, ker, kakor rečeno, nikakor nočemo razsojati o stvari — je napisal namreč »Slov. Narod« nastopni zaključek: »Sicer pa si hočemo besede, da Korošci rajše poginete, nego da bi živeli s pomočjo ljubljanske inteligence, na steno pribiti. Čez devet let vse prav pride!«

Menda ne treba posebne bistrumnosti, da človek ume to apostrofo! Mi vsaj je ne moremo umeti drugače, nego: za to, kar je zagrešil posamičnik, se bodedo maščevali nad narodom! In — pomislite to gospoda! — nad narodom, ki dela prave čudeže — v obupni borbi, da bi se ohranil nam vsem. Za božjo voljo, ne tako! No, mi se nadejamo, da je oni gospod, ki je napisal te besede, pisal v naglici, zbok česar se mu je le stilizacija ponesrečila in se mu je vril le lapsus calami. Kajti, ako bi bil ta izrek resno mišljen, bi morali konstatovati v svojo globoko žalost, da so v nas ukupnost interesov, vzajemnost, ukupnost borbe, sočutstvovanje s trpečim bratom, požrtvoválnost vseh za vse, iz kratka: celokupnost naroda le prazna fraza, lupina brez vsebine. Vsako tako maščevanje bi se maščevalo nad stvarjo. Ponovljamo, da ne verujemo, da bi bila resno mišljena ona grožnja, vsekako bi priporočali nekoliko več previdnosti onim, ki pišejo polemike proti rodnim bratom, kajti take — nerodne stilizacije so slana na srea onih, ki itak že omahujejo pod težo sovražnikovih udarecev.

Gorjé ti, ubogi kmet — gorjé! Pišejo nam: Včeraj dne 3. t. m. sem bil v ulici Artisti, seveda po oprasku. Tam sem videl voz drv, v katerega je bilo vpreženih par revnih krav, kar ni nič nenavadnega pred prodajalci drv. Drvar je moral biti iz okolice podgrajske in ni znal, nego par laških besed. Pri njem je stal mesten stražar,

ki je vpil na njega, kakor da bi ga hotel pojesti. Stražar, okoličan od sv. Alojzija, je kričal le italijanski in sicer je gonil kmeta, naj se nemudoma pobere od tam, ker da drugače bode on — stražar — prisiljen, najeti par mož, ki odvedejo voz in drva! Ker ena upreženih krav ni hotela vleči, je moral kmet isto izpreči in — to je sramotno — moral je on, človek, ustvarjen po božji podobi — **pod jarem (!)**, ako ni hotel biti kaznovan, kajti ena sama krava ni mogla peljati.

Nečem pisati komentarja, konstatovati pa moram, da je ta srednjeveški slučaj opazoval tudi e. k. stražar, ki se pa ni nič vtikal in da je oni magistratni stražar sin okoličanskega kmeta ter da govori čisto in pravilno slovenski, ako — sme!!

Ljudje od avite colture so se norčevali s kmetom, ko je peljal, kakor so nekđaj vozili naši pradedje, vpreženi v — jarem! Sramota!

O čevidec.

Tudi to je nečuvono! »Naši Slogi« javljajo is nekateril. občin istrskih, da je slavni deželni odbor v Poreču razposlal vsem občinam okrožnico, s katero jim naznanja, da odstopa od izterjevanja šolskih taks za I. tečaj šolskega leta 1897—1898, a za drugi tečaj 1897—1898 in za prvi tečaj 1898—1899 da znižuje takso na dve tretjini, to je, na 2 gl. od glave.

Deželni odbor v Poreču naj ne misli nikar, da je s to okrožnico že storil vse, kar zahteva čut človekoljubja do naroda, ki ravno letos živi v neopisni bedi. Beda je namreč tolika, da niti misliti ni na izterjevanje tudi te znižane takse! Ako imajo gospodje kaj srca do ubozega ljudstva, naj ne znižujejo taks, ampak — odpravijo naj jih!

Na adresu sl. poljejskemu vodstvu. Pišejo nam: Pred nekoliko dnevi prišla je neka gospa na policijski urad s prosnjo, da bi jej napravili npravstveno spričevalo. Po dolgem iskanju je srečno dospela do dotičnega uradnika. Ko je povedala istemu, da želi omenjeno spričevalo v slovenskem jeziku, pogledal jo je začudeno in odšel posvetovat se k nekemu drugemu, starejemu gospodu. Poslednji pa, začuvši, kaj da gospa želi, je zakričal nad njo: Italijanski ali nemški vam napravimo, ker tukaj se piše samo italijanski in nemški, slovenski pa ne! Na to čudno vedenje dotičnega gospoda uradnika je odgovorila gospa: »Meni sicer sedaj, ko spričevalo nujno potrebujem, ni mogoče prepirati o tem, v katerem jeziku bode pisano, ali vem pa dobro, da bi ga morali napraviti v slovenskem, ako bi to zahtevala!« Na to je rekel dotični uradnik ironično: »Jaz mislim, da v Ljubljani znajo nemški?« Gospa pa mu je odgovorila na to zbadljivo vprašanje: »Morda bolje nego vi; ali vi bi na tem mestu morali znati slovensko«. Mlajši gospod, kateri pa je občeval z gospo slovenski, jej je zagotavljal, da on bi jej rad ustregel, ali da ne zna pisati slovenski. Gospa je odšla: užaljena, da slovenski jezik nima v Trstu nikake pravice.

Iz Nabrežine nam pišejo: Mladenič Alojzij Ličen iz Rihemberka je bil vojak v Pulju. Ker pa mu je oče bolan na smrt, posrečilo se je, ga dobiti domov. Da bi preživil očeta, došel je v soboto v Nabrežino iskat dela in sicer v kamenolomu g. Tönies. Poslednji mu je res rekel, da naj pride delat v ponedeljek. Na potu iz kamenoloma je mladenič, ki je bil truden, sel na kamen, da bi se ndpočil. Hkratu je prihitel k njemu orožnik, ki je hotel Lična vzeti seboj in zastonj je mladenič zahteval pojasnila, zakaj naj bi moral iti z orožnikom, ko vendar ni storil ničesar slabega. Na srečo je prišel blizo gospod Tönies, ki je potrdil, da mladenič išče — dela. Da ni prišel ta gospod, bi bil mladenič morda kje v luknji mesto na delu.

Sedaj vprašamo: ali je res potrebno, da sega tako daleč tista proslavljena energija?! Vskakalo se pa tudi ta dogodbica prav lepo priklada okvirju — z i s t e m a.

Oduren prizor smo gledali včeraj okolo 1/2. ure popoldne. Od kavarne Fabris je šla dalje po Torrente vrsta vinjenih novincev, prepevajočih italijanski, a za novinci par vrst kričavih, razposajenih in več ali manj razgaljenih »šešlot«, ki so kričale kakor za stavo in uganjale take bahanalije, da so ljudje kar postajali na ulici. Radovedni, kako se zvrši stvar, ko to kričeče krdelo sreča redarja, sledili smo počasi in od strani. In res smo na poti od velike vojašnice pa do »Chioz-

za« srečali tri redarje, a nijeden se ni zmenil ni za pevanje, ni za razsajanje razposajenih bab. Ali da povdarimo: mi ne pripovedujemo tega kakor v zatožbo proti redarjem, ampak le zato, ker po tem prizoru nismo mogli umeti pretirane občutljivosti slavne oblasti tedaj, ako kak novicec po — slovenski poje, ali denimo, da tudi kriči in mu »vinški duhovi« silijo marsikaj na jezik, kar mu vre v duši.

Konečno moramo dati izraza svoji radovednosti, da-li je redarstvena podružnica v uredništvu »Laborator« tudi ta dogodek prijavila slavnim oblastim.

Prekleal je. Glasilo laških nazovi-katolikov, v resnici pa zaveznikov laških liberalcev in čifutov, glasoviti »Amico«, jo v svoji 98. številki od leta 1897. prav na nekatoliški način obrekal »Našo Slogo« in urednika tega lista. Obrekovanje je bilo tako drzno, da g. prof. Mandić ni mogel drugače, nego da je po svojem zastopniku, odvetniku dru. Rybaču, uložil tožbo radi žaljenja na časti proti uredniku in proti lastniku lista, duhovniku Mioniju.

In glej: učinek tožbe je bil popolen! Gospod Mioni je zaprosil odvetnika Rybača ustmeno, urednika »Naše Sloge« pa pismeno, da bi zaustavila tožbo, a on da hoče preklicati razžaljenje. Ker uredniku lista »Naše Sloge« ni bilo do maščevanja, je res ugodil prošnji gospoda Mionija, a poslednji je prekleal v 140. št. od 25. m. m.

Ne zaneomarjajmo tehnične stroke! Pišejo nam: V I. razred tukajšnje državne realke je vstopilo letos baje 7 Slovencev, kar glasno kriči, da smo v tem oziru letos ravno tam, kakor pred štirimi leti. — Kolikor žalostno je torej stanje Slovencev v Trstu, tem tužneje je dela dejstvo, da slovenska mladina le tako neznatno zabaja v zavod, ki je vsemu narodu neobhodno potreben v mnogoterih ozirih, sosebno pa, da se dvigne na tehničnem polju, na katerem je zastal menda za vsemi drugimi narodi civilizovane Evrope. Sicer hité na gimnazij cele trume slovenskih in mladeničev, a kaj to? Tudi realka bi jih morala imeti isto toliko! A dokler jih nima, se bode zdelo vedno, da je resničen rek: »Slovencev ni v Trstu!« Seveda je realka, kakor novodobno učilišče, neznano velikemu delu slovenskega naroda, in ako je že komu kaj znana, se le-ta z mršnjo obrača od nje. — In to ne bi smelo biti! — Kajti tehnična stroka je med Slovenci še-le v prvotnih povojih in še-le tedaj, kedar se ona dostojno dvigne, nadejati se nam je vsestranskega napredka. Zato bi morali slovenski stariši nekoliko prevdariti tudi o izbiranju šol svojim sinom, in ako jim je kaj ležeče na narodu, pošiljali bi naj svoje sinove tudi na realko, tako, da bi se letošnje število slovenskih dijakov vsaj podvojilo ali potrojilo. — Primerno število slovenskih srednješolskih dijakov govorilo bi tudi za ustanovitev slovenske ljudske šole v Trstu. — Dovolj!

Naša pošta, C. kr. davčna administracija v Trstu je oddala na pošto pošiljatev nastopnim naslovom: »Cossutta Giuseppina n. Bratina maestra comunale, Trebič«. Pismo seveda ni šlo v naše Trebiče, ampak v »Trebitseh« na Moravsko. In

Velika zaloga
solidnega pohištva in tapecarij
od
Viljelma Dalla Torre v Trstu
Trg S. Giovanni hiš. št. 5 (hiša Diana).
Absolutno konkurenčne cene.
➔ **Moje pohištvo donese srečo.** ➔

ZALOGA POHIŠTVA
trdke
Alessandro Levi Minzi v Trstu.
Via Riborgo 21 in Piazza Rosario 2
(šolsko postopje).
Zaloga pohištva in tapetarij vseh slogov lastnega izdelka. Bogato skladišče **ogledal, vsakovrstnih slik, žimnic in pogrinjal.** Na zahtevanje ilustrovan cenik zastonj in franko. Naročeno blago se stavlja na parnik, ali na železniško postajo, ne da bi za to računil stroške.

glej čudo: tam na Moravskem so pogodili, da so Trebče pri Trstu in so pristavili na naslov: »bei Triest«. Ali ni fletno, da na Moravskem bolje poznajo našo tržaško okolico, nego pa poštni uradnik v Trstu?! Kaj hočete: za večino poštinih uradnikov tržaških je evangelj »Piccolo«, a ta piše — — — Trebčiano, Cesiano, Storiano, Duttogliano, Crepigliano itd. Po takem res ni zahtevati od poštnega uradnika v Trstu, da bi moral vedeti, kje so Trebče!

Po neljubi pomoti. V sobotnem večernem izdanju v notici o pevskem društvu »Kolo« je izostalo ime odbornika Ivana Zabriča. Ljubič je pa Vekoslav in ne Fran.

Učiteljsko društvo za sežanski šolski okraj naznanja, da je preneslo napovedano zborovanje za 13. dan oktobra.

Novo razglednice v korist družbe sv. Cirila in Metoda so izšle s podobo jugoslovanskega meena, prevzvišenega škofa gosp. Jurija Strossmayerja, ter njegove katedrale, za katere je blagi vladika, naprošen v to, poslal potrebni sliki.

Izdelane so v barvah prav krasno ter se dobivajo pri gospici Ljudmili Roblek v Litiji (Kranjsko). Plačati je v naprej ali s poštnim povzetjem.

Koledar.

Danes v torek 4. oktobra: Franjo Seraf., spoz.
Jutri v sredo 5. oktobra: Placid in tov., Gala.

Solčni:	Lunin:
Izhod ob 6. uri 8 min.	Izhod ob 7. uri 8 min.
Zahod „ 5. „ 29. „	Zahod „ 11. „ 39. „

Ta je 41. teden. Danes je 270. dan tega leta, imamo torej še 89 dni.

Različne vesti

Rotšildovo premoženje. Leta 1876. so imeli Rotšildi premoženja 5000 milijonov frankov. Iz obrestij tega premoženja bi se lahko živelo 580.000 ljudi, ko bi se to premoženje podvojilo le vsacih 15 let — dozdej se jim je možilo hitreje — zneslo bi bilo l. 1890. že 10.000 milijonov in danes nad 15.000 milijonov frankov, iz katerega bi lahko živelo 1.600.000 ljudi, tedaj vsi Slovenci in še nekaj Hrvatov po vrhu. Ako bi se premoženje samo v tej meri množilo naprej, znašalo bi leta 1895. že 300.000 milijonov frankov, iz katerega bi lahko živelo 37.120.000 ljudi, t. j. skoraj vsi prebivalci Avstrije. Ker pa Rotšildi znajo svoje kapitalije še bolj obrestonosno nalagati, množiti se jim premoženje še veliko hitreje.

Narodno gospodarstvo.

„Zadruga“.

Glasilo slovenskih in istrsko-hrvatskih posojilnic in hranilnic.

(Vabilo na naročbo).

Prvi splošni zbor slovenskih in istrsko-hrvatskih posojilnic v Ljubljani je sklenil:

»Vsa društva in zadruge, ki so namenjene v podporo slovenskim in istrsko-hrvatskim posojilnicam, naj vzajemno postopajo, naj imajo svoj organ, s katerim bi se povspesovalo slovensko in istrsko-hrvatsko posojilništvo in vse slovenske gospodarske zadruge. Ta organ je ob ednem glasilo vseh slovenskih in istrsko-hrvatskih posojilnic in gospodarskih zadrug, katere naj ga podpirajo materijelno in duševno.«

Ob enem je zbor poveril »Centralno posojilnico slovensko«, da izvrši njegove sklepe.

Med najvažnejšimi sklepi se nam poleg ustanovitve jubilejske zaloge in podpiranja »Naše straže« dozdeva ustanovitev posebnega glasila za naše posojilništvo.

Na splošnem shodu se je sicer zelo ugibalo o tem, da bi se le kateri izmed obstoječih časnikov sprejel kakor organ slovenskega in istrsko-hrvatskega posojilništva; toda niti eden časnik ni popolnoma ugajal, da-si se je bil jako zaslužen časopis sam ponudil v to.

Zato je sklenila »Centralna posojilnica slovenska«, da bode z novim letom izdajala poseben časnik za koristi naših posojilnic in vseh drugih gospodarskih zadrug, če bi tudi morala s tem še kaj žrtvovati od svojih itak pičlih dohodkov. Pa tolaži se s tem: Pred 16 leti je bilo mogoče, da je »Zveza slovenskih posojilnic« izdajala svoj me-

sežnik »Zadruga«, ko je bilo vseh slovenskih posojilnic komaj 30. Izmed 150 posojilnic in 50 drugih gospodarskih zadrug, kolikor jih je sedaj, se pa že dobi toliko domoljubnih naročnikov, da list ne bode imel prevelikega primanjkljaja. V tej nadi se torej zopet oživi z novim letom glasilo:

»Zadruga«, list za narodno gospodarstvo, in izhajalo enkrat v mesecu ter stalo 2 gl. na leto, oz. 1 gl. za posojilnice-zadruge »Centralne posojilnice«.

Ta list bode odprt vsem slovenskim in istrsko-hrvatskim posojilnicam in hranilnicam ter gospodarskim in vsem drugim zadrugam, kmetijskim, konsumnim in sličnim društvom. Na razpolago bode seveda tudi cenjenim društvom: »Zveza slovenskih posojilnic« v Celju in »Zveza kranjskih posojilnic« ter društvu »Gospodarska zveza« v Ljubljani, pa tudi vsem domoljubnim pisateljem, kateri hočejo s svojim peresom pospeševati, slovensko in istrsko-hrvatsko narodno gospodarstvo. V Krškem, 15. avgusta 1898.

Načelstvo

»Centralne posojilnice slovenske«.

Brzobjavna in telefonična poročila.

(Zadnje vesti.)

Dunaj 4. (Zbornica poslancev.) Posl. Gross, d'Elvert in tovariši so predložili nujni predlog za privoljenje subsistenčnih doklad državnim slugom. Posl. d'Elvert, Noske in tovariši so izročili nujni predlog, s katerim pozivljajo vlado, naj dela na to, da se tudi uradnikom na privatnih železnicah uravnajo plače. Zbornica je prešla potem na dnevni red. Poslanec Kaiser je izjavil, da njegovi stranki je nemogoče udeležiti se razprave o pogodbi, ker se ni ničesar zgodilo glede jezikovnih naredeb in ker vlada ne kaže niti volje, da bi kaj storila. Iz tega pa naj se ne sklepa, da je katera druga nemška stranka pozabila na odpravo jezikovnih naredeb in na druge narodne zahteve. (Govornik govori dalje.)

Dunaj 4. Ničesar ni še gotovega, da-li ustopi še jeden Poljak v ministerstvo. Ako se zgodi to, tedaj ustopi Bilinski, ki vsprejme ministerstvo trgovine.

Dunaj 4. Politični krogi sodijo, da bode do zvršetka tega tedna na jasnem glede preosnove ministerstva.

Dunaj 4. Tekom današnjega dne so bila večkrat posvetovanja med ministerskim predsednikom in načelniki skupin desnice. Jutri se utegnejo sniti vsi klubi večine, da vzamejo na znanje poročilo parlamentarne komisije o sklepih grofa Thuna. Potem sporoči ministerski predsednik ministerskemu svetu, ki se bode obdrževal pod predsedništvom cesarjevim, o svojih konferencah z desnico. Skoro na to pride do preosnutja ministerstva. Glede oseb, ki bi imele vstopiti v ministerstvo, se širijo sicer razne govorice, ali gotovega se še ničesar ne ve.

Dunaj 4. Sosebno dolgo se je posvetoval danes grof Thun z baronom Dipaulijem, po čemer je soditi, da se vrše pogajanja s tem možem za vstop v ministerstvo. Povodom presnutja ministerstva iz-

stopita najbrže minister za poljedelstvo, baron Kast in minister za nauk, grof Bylandt-Rheidt.

Dunaj 4. V krogih desnice se govori, da namerava imenovati grof Thun ministra-rojaka za Češko.

Pariz 4. »Gaulois« javlja da glede procesa Dreyfus vlada popolno sporazumljenje med generalnim prokuratorjem Manau-om in ministrom za pravosodje Sarrienom.

Belgrad 4. Kakor javljajo tukajšnji listi, je srbska vlada zabranila uradno poslovanje p. Vuičiću, kateremu je bilo, kakor nasledniku škofa Strossmayerja, poverjeno vodstvo rimsko-katoliške cerkve v Srbiji.

100 do 300 glđ.

zamorejo si pridobiti osebe vsakega stanu v vsakem kraju gotovo in pošteno, brez kapitala in rizika vrazpečevanjem zakonito dovoljenih državnih papirjev in srčk. Ponudec pod naslovom **Ludwig Oesterreicher v. Budimpešti, VIII. Deutschgasse 8.**

Pomladansko zdravljenje.

ZDRAVLJENJE KRVI

Čaj „Tisočerni cvet“ (Milleflori).

Čisti kri ter je izvrstno sredstvo proti onim slučajem, če peče v želodcu, kakor proti slabemu prebavljanju in hemoroidam. — Jeden omot za ozdravljenje stane 50 nvč. ter se dobiva v odlikovani lekarni **PRAXMARER „Ai due Morti“ v TRSTU, veliki trg.**

Tudi za 55 nvč. v markah določje se franko.

Hotel Volpich

„PRI ČRNEM ORLU“ (AQUILA NERA)

TRST — Via S. Spiridione, Corso, Via S. Nicolò — TRST

Najbolj v središču mesta ter na novo opravljen.

KOPELJI, VOZ K VSEM VLAKOM.

V prtiljeju

„Restavracija Plisen“ od F. Volpicha.

ZALOGA POHIŠTVA IN OGLEDAL

Rafaela Italia

TRST — Via Malcanton št. 1 — TRST

Zaloga pohištva za jedilnice, spalnice in sprejemnice, žimnice in peresnice, ogledal in železnih blagajni, po cenah, da se ni bati konkurence.

Zavod za uniformiranje in civilna krojačnica

Frana Jiras

ulica Caserma 9 — v Trstu — ulica Caserma 9

Priporoču se

za napravo uniform in civilnih oblek.

Postrežba poštena.

Zaloga vseh vrst za uniforme po tovarniških cenah.

„EDINOST“

Glasilo političnega društva „Edinost“ za Primorsko.

Izhaja v Trstu dvakrat na dan razun nedelj in praznikov.

Zjutranje izdanje izhaja ob 11. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri zvečer. O ponedeljkih in po praznikih izhaja prvo izdanje ob 1. uri popoldne. — Naročnina znaša: Obe izdanji glđ. 21.—; samo večerno izdanje glđ. 12.—, (poslednje zadostuje za naročnike popolnoma). Posamezne številke stanejo: Zjutranje izdanje 3 kr., večerno 4 kr.

V Trstu se razprodaja „Edinost“ po tobakarnah v teh-le ulicah in trgih:

Piazza Caserma št. 2. — Via Molin piccolo št. 8. — Via S. Michele št. 7. — Ponte della Fabra. — Via Rivo št. 30. — Campo Marzio. — Via delle Poste nuove št. 1. — Via Caserma št. 13. — Via Belvedere št. 21. — Via Ghega št. 2. — Volti di Chiozza št. 1. — Via Stadion št. 1. — Via Acquedotto. — Via Istituto št. 18. — Piazza Barriera. — Via S. Lucia. — Piazza Giuseppina.

V okolici se prodaja:

Na Greti pri gosp. Pogorelcu, v Šklednju pri gosp. Antonu Sanein (Drejač) in pri Sv. Ivanu pri gosp. Ani vdovi Gasperšič. — Izven Trsta prodaje se „Edinost“ v Gorici v tobakarni g. Josipa Schwarz v Šolski ulici.

Slovinci! Naročajte, podpirajte in širite med rodoljubi to glasilo tržaških Slovencev, katerega program je v prvi vrsti ohranitev in razvitek milega nam slovenskega naroda na tržaškem ozemlju in bramba nam po zakonu zajamčenih pravie.

Rojaki, uvažujte naše geslo: „V edinosti je moč!“